

PARAULA I VIDA

Entrem amb Jesús en l'amor crucificat

A vui comença la gran Setmana Santa i el Senyor entra a Jerusalem per sofrir la seva Passió i Ressuscitant, donar-nos la Vida.

A través de la Litúrgia d'aquests dies sants, aclamem el Misteri més gran i central de la fe cristiana, el misteri pasqual de la Mort i la Resurrecció de Crist.

Un home, un crucificat, se'ns revela com el Fill de Déu, el Redemptor de tota la humanitat, que paga per tots, que carrega amb els nostres patiments i els fa fructificar, que té l'única resposta vàlida davant el dolor, el sofriment i la mort...

Tots ens fem preguntes. Qui més qui menys, vol tenir una resposta raonable davant l'enigma del dolor i de la mort. És cert que una Creu és un suplici atroç. A Jesús l'han matat després de ser detingut de nit i a traïció... després de ser jutjat sumàriament, amb acusacions falses. I s'ha vist abandonat tractat injustament, Ell, que a tots va tractar sempre tan misericordiosament, perquè va passar tota la seva vida fent el Bé...

Jesús ens convenç amb la seva passió i la seva mort perquè sabem que és una mort per amor.

Ell venç el mal amb l'amor.

I ho aconsegueix amb la Creu i la Resurrecció.

És perquè estima molt,

perquè estima el Pare i estima tots els homes, que Jesús s'ha lliurat a la mort i una mort de Creu.

Perquè només l'amor és creïble.

I només una vida lliurada amb amor, mereix ser seguida i imitada.

Per això creiem en Crist i confiem en Ell.

Enfront de tantes mesquineses, patiments i dolor, sobretot el dolor de tants innocents, emergeix un rostre. El rostre humiliat i ensangonat del Senyor Jesús.

Aquest sí que és el Fill de Déu.

En el rostre de Jesús resplendeix el rostre totpoderós-en-l'amor del mateix Déu.

Des d'ara sabem que Déu pateix, que vol patir amb nosaltres i per nosaltres.

Que les nostres vides li importen.

Que no està lluny de tu, de mi, de cada un de nosaltres, ni dels que pateixen.

Perquè continua patint en nosaltres. I ens redimeix.

Visquem la Setmana Santa participant en la litúrgia de l'Església.

Aprendrem una nova manera de viure i estimar:

amb fe, confiança, perdó per a tothom, i amor que doni vida...

Estimem com el Senyor ens revela el Diumenge de Rams!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Pòrtic de la Setmana Santa

► Amb el Diumenge de Rams comencem la celebració de la Setmana Santa. Acompanyem el Senyor en la seva entrada a Jerusalem, amb entusiasme i alegria, reconeixent-lo com el nostre Senyor i Salvador. Després de la benedicció de les palmes i els rams, a l'eucaristia, escoltem la lectura de la Passió. El Dijous Sant ens traslladem espiritualment al Cenacle i escoltem del Senyor la institució de l'eucaristia, el manament de l'amor fraterno, la institució del sacerdoti ministerial i l'exemple del servei als germans, amb el lavatori dels peus. El Divendres Sant acompanyem Jesús al Calvari, adorem la santa Creu i preguem per les necessitats de l'Església i de tot el món. Dissabte Sant és un dia de pregària, esperança i contemplació, tot esperant la solemne Vetlla de Pasqua.

GLOSSA

Fins a quin punt ens estimà

Diumenge de Rams. Els infants, amb les seves palmes i palmons, i els més grans, amb els rams d'olivera i de llorer, van cap a l'església parroquial. A dos quarts de dotze, benedicció de rams i celebració de la missa dominical. La benedicció, en certs moments, esdevé festiva: palmes, palmons i rams es mouen i s'enlairen joiosament. Jesús entra a Jerusalem. Hosanna! Els infants, també molts dels grans, embadalits, s'imaginen els relats dels textos evangèlics i s'hi senten implicats, com si hi fossin.

«Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem» (Jn 13,1). Demà comença la setmana cabdal dels cristians i cabdal per als infants, si ens en preocupem una mica i pensem en ells. Els adults no anirem tan atrafegats. Es pot recuperar la pau: la del silenci, la de la família... Viure el ritme de les festivitats litúrgiques. Ajudar els petits i juvenets de la família a conèixer-les i a viure-les. Una lectura, cada matí, dels pasatges del Nou Testament que en recullen el relat, tot seguint i acompanyant Jesús. Temps privilegiat per comentar-les, per fer pregària familiar... Amb els més petits podem utilitzar el text d'una bona Bíblia

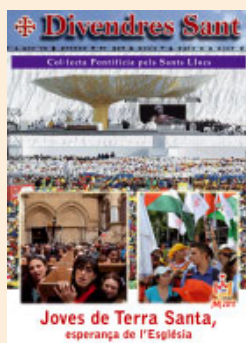
infantil. Relatar, explicar, escriure, dibuixar, pregar...

En aquests dies sants, el dijous Jesús ens dona la lliçó que ens obre camins de llum. Renta els peus als deixebles. És el nucli del seu missatge: l'amor en el servei generós. Missatge de vida que culmina en l'Eucaristia. Ell és amb nosaltres sempre que es repeteix el seu gest entre els qui s'apleguen en nom seu. Eucaristia i amor esdevenen dues realitats inseparables. Si recollim cada paraula de Jesús, el divendres copsarem la por, l'angoixa, la soledat que experimenta i com Déu fet home en Ell assumeix la nostra realitat humana i es lliura per nosaltres. Podrem sentir-nos plens d'esperança i experimentar l'amor de Déu, la plenitud de la fidelitat i confiança de Jesús en el Pare. Ens ensenyarà, també, a girar els nostres ulls i a veure com la passió segueix viva en les persones que pateixen el mal del món.

Dies sants que conviden a participar tota la família en l'ofici litúrgic cada tarda, i el divendres també en el viacrucis. La vetlla pasqual esdevindrà la culminació davant l'anunci sorprenent i esperançador: ha ressuscitat!

Enric Puig Jofra, SJ

Divendres Sant: col·lecta de Terra Santa

El Divendres Sant se'ns demana una mostra de solidaritat amb els cristians de la terra del Senyor. Promou aquesta campanya la Custòdia de Terra Santa, fundada per sant Francesc d'Assís el 1217 i encomanada als franciscans pel papa Climent VI, el 1342. El cardenal Leonardo Sandri, prefecte de la Congregació per a les Esglésies Orientals, ha enviat una carta a tots els bisbes del món per animar-los a promoure la col·lecta a favor de les obres dels cristians a la terra de Jesús. El comissari de la Custòdia a Catalunya és el P. Prades, franciscà (c/ Santaló 80, t. 932 092 090). El lema d'enguany és «Joves de Terra Santa, esperança de l'Església».

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

► Del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

► Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Entrada de Jesús a Jerusalem. Pintura del beat Fra Angèlic, Convent de Sant Marc (Florència)

► De la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

► Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Fragment final)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.»

C. També se'n burlaven els grans sacerdots, comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.»

C. També li feien retrets, els qui havien estat crucificats amb ell.

Jesús llançà un gran crit i expirà.

C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: † «Elohi, Elohi, lamà sabactani?»

C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?»

C. Alguns dels qui eren allí deien:

S. «Mireu com crida Elies.»

C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia:

S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.»

C. Jesús llançà un gran crit i expirà.

(Aquí tothom s'agenolla, i fa una pausa.)

C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué:

S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.»

► Lectura del libro de Isaïes (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salvazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

► Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto le quiere.» R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabado; / linaje de Jacob, glorificado; / temedlo, linaje de Israel. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47) (Fragmento final)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo:

S. «¡Anda!, tú que destruías el templo y lo construías en tres días sálvate a ti mismo bajando de la cruz.»

C. Los sumos sacerdotes con los escribas se burlaban también de él, diciendo:

S. «A otros ha salvado, y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos.»

C. También los que estaban crucificados con él lo insultaban.

Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

C. Al llegar el mediodía, toda la región quedó en tinieblas hasta la media tarde.

Y, a la media tarde, Jesús clamó con voz potente: † «Eloí, Eloí, lamá sabctaní.»

C. Que significa: † «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»

C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían:

S. «Mira, está llamando a Elías.»

C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una canya, y le daba de beber, diciendo:

S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo.»

C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

(Todos se arrodillan, y se hace una pausa.)

C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurió, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo:

S. «Realmente este hombre era Hijo de Dios.»

COMENTARI

La passió de Jesús segons Marc

Les tres característiques del relat són:

—*Duresa de la narració.* Marc relata els fets en la seva realitat més directa i colpidora. Per al lector cristià és una presentació escandalosa. Ja l'empresonament és una escena succinta i dura: els qui arriben es tiren damunt de Jesús, el lliguen i se l'emporten. El procés davant del gran sacerdot és confús i vergonyós (falsos testimonis). El procés romà és també denigrant: Jesús acusat i comparat reiteradament amb Barrabàs. L'escena final és duríssima: coronació d'espines i escarnis. El calvari i la mort de Jesús remarquen el mateix: el verb *crucificar* apareix en el relat fins a quatre vegades, l'escena de la crucifixió enllaça amb les

burles i els escarnis, coronats amb la formulació cruel: «Que baixi ara de la creu perquè ho vegem i creguem». El crit de Jesús, en el moment de morir, és el tret culminant de la narració. Un conjunt impressionant.

—*Soledat i silenci de Jesús.* Jesús és abandonat pels deixebles a Getsemaní. És negat per Pere. Han de cridar un que venia del camp perquè l'ajudi a portar la creu. Ja a la creu, enmig de la crueltat dels escarnis, Jesús està sol i mor sol: «Déu meu, Déu meu, perquè m'has abandonat». Val la pena fixar-se també que Jesús amb prou feines si parla quatre vegades en tot el relat; el text subratlla que callava fins a sorprendre Pilat. Només diu una paraula en l'empresonament per queixar-se. Res-

pon de forma succinta al gran sacerdot. Dóna una resposta laconica a Pilat («Tu ho dius») i fa un crit en el moment de morir. El relat és d'una duresa extrema.

—*La confessió de fe del centurió com a coronació de la narració.* En contrast paradoxal amb la duresa del relat i amb la soledat i el silenci de Jesús, el centurió romà, veient com havia mort, confessa: «Veritablement, aquest home era fill de Déu». És la confessió sorprenent d'un no jueu que és l'únic que ha copsat que Jesús és el fill de Déu (baptisme i transfiguració). Tots som invitats a renovar la fe en el crucificat al peu de la creu. L'evangeli segons Marc sembla tenir tota la força de la predicació de Pau.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Is 42, 1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11 ■ **dimarts**: Is 49, 1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38 ■ **dimecres**: Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25 □ **dijous**, Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15 ■ **divendres**, Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42 ■ **dissabte**.

Comença el temps de Pasqua

□ **Diumenge** vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia): *Vetlla*: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-7. *Missa del dia*: Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1 Co 5,6b-8 / Jn 20,1-9 o bé Mc 16,1-7). Per a la *Missa vespertina*, l'Evangelí pot ser: Lc 24,13-35.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

14. L'entrada a Jerusalem

L'entusiasme dels deixebles contagia els pelegrins que han acompanyat Jesús a Jerusalem; estenen llavors els seus vestits pel carrer per on Jesús passa. Arrenquen branques dels arbres i criden paraules del Salm 118. Paraules de la pregària litúrgica dels pelegrins d'Israel, que en la seva boca esdevenen una proclamació messiànica: «Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor! Beneït sigui el regne que ara ve, del nostre pare David! Hosanna en les altures!» (Mc 11,9s; cf. Sl 118, 25).

En les expressions dels pelegrins a l'entrada de Jesús a Jerusalem —Hosanna i *Benedictus*— l'Església naixent podia trobar, amb tota la raó, exposat prèviament allò que fa en la seva litúrgia. Ja en el més vell text litúrgic postpasqual que coneixem —en la *Didakhé* (entorn de l'any 100)— apareix abans de la distribució dels dons sants l'Hosanna juntament amb el *Maranatha*:

«Vingui la gràcia i passi aquest món. Hosanna al Déu de David. Si un és sant, que avanci; si un no ho és, que es giri. Maranatha. Amén» (10,6).

Molt aviat també el *Benedictus* va entrar en la litúrgia: per a l'Església naixent el diumenge de Rams no era res del passat. Com el Senyor llavors entrà damunt l'ase a la ciutat santa, així el veï l'Església venint, un cop i un altre, en la forma humil del pa i del vi.

L'Església saluda el Senyor en la santa Eucaristia com aquell qui ve ara, que s'ha situat al mig seu. I el saluda alhora com aquell que persevera essent el qui ve i ens condueix vers la seva vinguda. Com a pelegrins anem cap a ell; com a pelegrí, ell ens ve a trobar i ens rep amb ell en el seu *ascens* a la creu i resurrecció, a la Jerusalem definitiva que en la comunió amb el seu cos ja s'està desenvolupant enmig d'aquest món.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

Imitar a Jesús es ser evangelizado y evangelizar

Maxim Vengerov es violinista de fama mundial y embajador de UNICEF. Grabó, bajo la batuta de Rostropovich —director de la Orquesta Sinfónica de Londres—, varias obras de Beethoven.

Declaró:

—«Hace años, durante una conversación con el maestro Rostropovich, me dio un valioso consejo. Me dijo: "Lo primero que debes hacer es luchar contra tu personalidad. Cuando quieras interpretar a Beethoven, debes dejar el yo e intentar imitarle. Más: deberás identificarte con él." Así "actuarás como él lo haría".»

Y Vengerov añadía:

—«Así lo he hecho. Me he limitado a olvidarme de mí y he intentado que mis sentimientos y mi manera de ser y actuar no interfirieran en lo más mínimo. Sólo pensaba en imitar a Beethoven.»

—«Imita lo que realizas.» (Ritual de la Ordenación de Presbíteros)

San Juan de la Cruz, doctor de la Iglesia, nos enseña:

—«Traiga un ordinario apetito de imitar a Cristo... Y haberse en todas las cosas, como él se hubiera... Y aprendan a padecer, imitando al Hijo de Dios.»

Imitar, actuar como Jesús es ser evangelizado y evangelizar.

J. M. Alimbau

SANTORAL

1. ✠ Diumenge de Rams. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità.

2. Dilluns. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egípcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. Dimarts. Sant Sixt I, papa, mr.; sant Nicetas, abat.

4. Dimecres. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. Dijous. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. Divendres. Sant Marcel·lí, màrtir; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i màrtir; sant Guillem, abat.

7. Dissabte. Sant Joan Bta. de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

INTENCIONS DEL SANT PARE (abril)

General: Que molts joves sàpiguen acollir la crida de Crist a seguir-lo en el sacerdoci i en la vida religiosa.

Missional: Que Crist ressuscitat sigui signe d'esperança segura per als homes i les dones del continent africà.

ENTREVISTA

► CARLES MUÑIZ

Apropar el missatge als joves

«Els joves tenen ganes de viure la vida amb sentit i plenitud, i nosaltres hem de mostrar-los que Déu els hi ajuda, que Déu els acompanya i els ofereix una vida des de l'amor i el servei, i que això els farà feliços.» Mn. Carles Muñiz, delegat de Joventut de Sant Feliu de Llobregat, coneix les necessitats i les inquietuds dels joves, «que tenen ganes de creure en Déu», però cal esperonar-los i adaptar el missatge al seu llenguatge.

La proposta que s'ofereix als joves des de l'Església està ben orientada i té continuïtat?

Aquest aspecte de la continuïtat, de l'itinerari, d'un lloc on poder créixer, és dels aspectes de més valor que podem oferir i que hem d'esforçar-nos a apropar als adolescents i joves. Crec que és de les dimensions de la pastoral amb joves on cal *tornar-ho a intentar*, on cal tornar a proposar grups d'adolescents i joves des de les nostres parròquies, fent camí i amb l'eucaristia com a centre de la vida cristiana.

Què es pot aprofitar del boom de la JMJ 2011 de Madrid?

Tot i res. Hem d'aprofitar tot allò que l'Esperit Sant ha mogut en tantes trucades, correus electrònics, trobades, entregues, serveis, esdeveniments, paraules, imatges... que han omplert la JMJ i que hagin estat sotrac i confirmació per a molts adolescents i joves. Tot això ho fem sabent que la nostra realitat, les nostres realitats no són el que hem viscut a la JMJ, sinó la suma de les nostres realitats s'han visualitzat a les JMJ.

Què s'ha de millorar, canviar, proposar als joves perquè se sentin atrets pel missatge evangèlic?

Hem de continuar essent testimonis d'allò que rebem de Déu. Pel que fa a les coses que canviaria: faria les portes i les finestres més grans i més variades; vull dir que amb imaginació i valentia, i responant a un jovent cada cop més plural, necessitem diversificar les propostes evangelitzadores i d'anunci perquè l'adolescent i el jove es trobin amb aquest Déu que els surt a trobar.

Òscar Bardají i Martín

CULTURA DE LA COMPASIÓN

El equilibrio del corazón

El equilibrio de nuestro mundo frecuentemente es visto como una cuestión de poder. Si tengo más poder, más conocimiento, más capacidad, puedo hacer más. Esto crea tensión

entre el hacer y el ser; cuando uno tiene poder en seguida puede marginar a los otros: yo soy el que sé y tú no sabes, y soy fuerte y poderoso, tengo el conocimiento. Esta es la historia de la humanidad.

Esto no es lo mismo que enseñar a la gente a relacionarse, a escuchar, a ayudar a las personas a ser ellas mismas. Así que el equilibrio que puede aportar la gente con discapacidades es precisamente el equilibrio del corazón. Es el descubrimiento de cómo crear una cultura que ya no es sólo de competencia sino una cultura de aceptación, donde la ternura y el contacto son importantes, que no es sexualizada ni agresiva. Se ha vuelto humana. Es lo que la gente con discapacidades nos está enseñando. Algo relacionado con lo que significa ser humano y con relacionarnos y celebrar la vida juntos.

Hay en la vida tantas cosas que no sabemos. Pero la cuestión no es entender, sino sentirse atraído al lugar del dolor para apoyar a aquellos que sufren. Así que si hacemos tal vez consigamos algo, pero si intentamos saber demasiado dejaremos de estar presentes. En el grado en el que estoy y en cómo soy, es vital estar presente en las situaciones. Esto es algo muy conmovedor en san Francisco de Asís. San Francisco decía que no soportaba a los leprosos. Pero un día el Señor lo llevó a los leprosos. «Cuando me fui —decía—, había una nueva amabilidad en mi cuerpo y en mi espíritu.» Y añadía: «A partir de ahí, empecé a servir realmente al Señor.» Así se convirtió Francisco; cuando hablo de conversión, hablo de un cambio de actitud, porque eso es convertirse.

Jean Vanier

(Fragmento de la entrevista a Krista Tippett, publicada en *El Ciervo*, n. 702-703, septiembre-octubre 2009)

Mons. Vives visita els afectats pels incendis al Pallars

Per dur solidaritat i consol als afectats pels incendis del Pallars Sobirà i altres llocs de la Diòcesi, així com en agraïment a les autoritats locals, forces de seguretat i bombers, l'Arquebisbe d'Urgell es va fer present a la tarda de dissabte dia 10 de març a diversos llocs del Pallars, visitant en especial Gerri de la Sal i Peramea.

Acompanyat per l'Arxiprest del Pallars Sobirà Mn. Antoni Elvira i pel diaca que col·labora en aquelles poblacions, Mn. Josep Montoya, l'Arquebisbe va visitar i agrair personalment tots els treballs dels alcaldes i del Consell Comarcal en la persona de l'Alcalde del Baix Pallars, Josep M. Semino, que agrupa Gerri de la Sal i Peramea dos dels llocs més afectats pels incendis d'aquests darrers dies i que encara cremava la tarda del dia 10. També va poder parlar amb els membres allí destacats dels cossos de bombers, Guàrdia Civil, Mossos d'Esquadra, guardes forestals, Creu Roja i altres cossos.

Després anà a Peramea, el lloc més afectat, on presidí l'Eucaristia de la vigília dominical i pregà els «Martirsants» (sants Innocents màrtirs, allí venerats) perquè ajudessin la població i el Bisbat d'Urgell en aquests moments de devastació. Visità també algunes famílies més afectades i saludà el President del Consell Comarcal, Llätzer Sibís.

En la seva visita va comprovar com l'ermita de la patrona tan venerada, la Mare de Déu d'Arboló, havia estat envoltada per les flames però no havia sofert cap dany, sense una explicació plausible. I demanà que els fidels del Pallars la invoquessin per demanar la seva protecció, la fi dels incendis i la vinuda de la tan necessària pluja.

La Setmana Santa al Bisbat d'Urgell

La celebració de la Missa Crismal, a la Catedral de Sta. Maria d'Urgell obre dilluns les celebracions de la Setmana Santa. A tots els arxiprestats es duran a terme Via Crucis, processons i Vetlles Pasquals. Es destaquen —per la quantitat de gent que s'hi aplega— les activitats que s'organitzen a La Seu d'Urgell, Andorra la Vella i Balaguer, però podeu consultar la graella de celebracions, els dies i les hores a la pàgina web del bisbat: www.bisbatdurgell.org.

El calze de Galzeran de Vilanova, a partir d'aquesta setmana, es podrà admirar en la mostra sobre art gòtic al MNAC

Una peça d'orfebreria litúrgica de gran importància provinent del Museu Diocesà d'Urgell formarà part de l'exposició temporal «Catalunya 1400. El gòtic internacional», que s'està celebrant a la seu del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) a Montjuïc, entre els dies 29 de març al 15 de juliol. A la inauguració de la mostra, que es va fer el passat dimecres dia 28 de març, va assistir l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives.

El calze del Bisbe Galceran de Vilanova és una joia de l'orfebreria del segle XIV, treballat en plata daurada i amb representacions en esmalt, de gran importància en l'art de l'orfebreria. El Bisbe Galceran de Vilanova, que fou nomenat Bisbe d'Urgell l'11 de març de 1388, va ser qui va posar la primera pedra del temple dominic (del que la sala Sant Domènec n'és exponent), i va formar part de l'organisme executiu del Parlament de Catalunya entre el 1410 i el 1412. Es conserven dues donacions seves a la Catedral: el calze i un missal, acuradament il·luminat, fetes el 1396. A mitjans de mes, la peça va ser embalada i transportada per una empresa especialitzada al MNAC per a la seva presentació en l'exposició.

El Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) ha sol·licitat aquesta peça del fons del Museu Diocesà d'Urgell. La intenció és oferir al visitant en l'exposició temporal, una visió global de l'art gòtic internacional a Catalunya, incloent-hi, naturalment, algunes obres mestres d'orfebreria, atès que aquest tipus d'objecte es va comptar entre els més apreciats i atesorats de l'Edat Mitjana. L'objectiu de l'exposició és mostrar algunes obres cabdals d'un dels moments més rellevants i creatius de la història de l'art català, que coincideix amb l'etapa de l'art gòtic europeu coneguda com a «gòtic internacional».

El calze del Bisbe Galceran de Vilanova forma part de les col·leccions del Museu Diocesà d'Urgell, i procedeix del tresor de la Catedral d'Urgell. És una peça d'orfebreria litúrgica datada al segle XIV, produïda en un taller de Barcelona l'any 1390. El seu interès rau en el fet que mostra l'alt grau de qualitat assolit en l'orfebreria catalana del període gòtic (cap al 1400), a la vegada que exemplifica la importància del patronatge episcopal, en aquest cas concret del Bisbe Galceran de Vilanova. És una copa troncocònica llisa, de plata daurada i esmaltada, treballada amb la tècnica del repujat i cisellat. La sotacopa del calze presenta amb esmalts figurats les representacions de l'Anunciació, el Naixement i l'Epifania. D'altres representacions en esmalt de la mateixa peça són: el Calvari, la Mare de Déu entronitzada amb el nen a la falda i Sant Joan.

El Delegat de Patrimoni observa com es prepara la peça

Mons. Vives presideix la festa dels bombers a Andorra

Mons. Joan-Enric Vives va presidir enguany la festa patronal dels bombers d'Andorra el dia 8 de març, en la diada de Sant Joan de Déu, a la qual també van estar presents el Cap de Govern d'Andorra, el Ministre de Justícia i Interior, el Síndic i la Subsíndic, i diverses autoritats i representants dels cossos de seguretat d'Andorra, Catalunya i França.

Mons. Vives presidí la missa a l'església de Santa Coloma, concelebrada per l'Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàrries, i glossà la paràbola del bon samarità i també la vida de Sant Joan de Déu, tot demanant la gràcia de la capacitat generosa de donar i la «bogeria» de la caritat del creient, de l'estimar arriscant, d'aguantar, pels presents i especialment pel cos de bombers, que avui celebraven el seu patró. La paràbola del bon samarità forma part de la idiosincràsia dels bombers, ha recordat i ha assenyalat que són molt estimats pels andorrans. A les autoritats presents ha demanat que «ens estiguem del que calgui, però no d'ajudar. No val ja l'estigmatització de la pobresa: tothom pot caure en una situació precària. «Una societat que vulgui ser excel·lent, ho serà en la mesura que tracti bé les persones més fràgils, més necessitades».

En l'acte institucional, on també va estar present, es van lliurar distincions a quatre bombers que feien 25 anys de servei en el cos, i a sis que s'han jubilat.

TEMPS QUARESMAL I PASSIÓ

per Mn. Manuel Pal

CATORZENA ESTACIÓ

Jesús és col·locat en el sepulcre

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

L'ocultament de Jesús en el sepulcre i la soledat el dia del dissabte suposaren per a Maria i els deixebles una experiència de Fe sense els signes visibles d'Aquell que n'era el centre i la font. Creien en Crist, però no el veien. Aquesta és la nostra situació com a creients enmig del món. Fins i tot ens manquen sovint en l'actual

Església del Sant Sepulcre a Jerusalem

cultura secularitzada molts símbols religiosos que ens ajudarien a creure. L'ateisme es fa provocador en aquests temps d'absència sensible de Déu. No permeteu, Pare, que caiguem en la temptació! Ajudeu-nos a viure la nostra Fe en el despullament, en la caritat compartida, en l'esperança indefectible.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

És l'hora de l'esperança, l'hora del sepulcre clos. Nova llum de benaurança sorgirà d'eixes foscos.